

Hồi 25

Ma Đạo Tục Dương Cốc

Tọa lạc ngay giữa Bình Thiên Nhai, Tục Dương Cốc là một tòa tháp ba tầng kiến tạo theo hình tròn ốc. Mái vòm có sắc màu đen thẫm, bóng và sáng. Vây bọc quanh Tục Dương Cốc là ba bậc tam cấp với những vòng tường như muốn cách ly với khung cảnh bên ngoài. Quây quanh Tục Dương Cốc là những dãy nhà mái vòm. Phân chia Tục Dương Cốc với dãy nhà hình vòm đó nhà khoảng sân rộng non mười dặm được lót đá phẳng lì.

Từ những dãy nhà hình vòm nhìn về Tục Dương Cốc, tòa cốc giống như trung tâm vũ trụ, toát ra vẻ uy nghi, và tráng lệ. Một con đường duy nhất dẫn vào đại diện Tục Dương Cốc gồm có tám mươi một bậc thang bằng đá cẩm thạch đã lên nước sáng ngời.

Không gian Tục Dương Cốc vắng lặng, và yên tĩnh, không có lấy một bóng người. Nhưng chính trong cảnh sắc yên tĩnh và vắng lặng đó, càng tôn tạo thêm vẻ uy nghi và tráng lệ của tòa cốc.

Khi màn đêm buông xuống, tục cốc thì sống lại với muôn vàn những ánh bạch lập từ trong hắt ra ngoài, trong thật là kỳ thú. Nó có nét đẹp lung linh kỳ ảo nhưng tiềm ẩn trong đó là cái gì đó rất huyền bí và mơ hồ.

Độc Ma Âu Dương Đình ngắm nhìn tòa Tục Dương Cốc với tâm trạng bồi hồi khôn tả. Một thứ linh cảm mơ hồ báo cho y biết sắp tới đây sẽ có sự thay đổi rất lớn đối với y. Nhưng đó là sự thay đổi gì thì y không thể nào hình dung được.

Dương Tiểu Ngọc bước đến sau lưng Âu Dương Đình. Nhưng y vẫn dõi mắt về phía tòa tháp Tục Dương Cốc lại không để tâm đến bước chân của nàng.

Độc Ma Âu Dương Đình đã nghe Ma Thần nói về Tục Dương Cốc nhưng khi tận mắt sở thị, tòa Tục Dương Cốc lại không giống như trí tưởng tượng của Âu Dương Đình. Chính vẻ nguy nga tráng lệ và uy nghiêm của tòa Tục Dương Cốc đã thu hút lấy tất cả thần trí của Âu Dương Đình. Nó là cả một nghệ thuật kiến trúc mà Âu Dương Đình có nằm mơ cũng không thể nào tưởng tượng được.

Tiểu Ngọc nhỏ nhẹ nói:

- Chủ nhân đang nghĩ gì?

Thần nhân của Độc Ma Âu Dương Đình vẫn chăm chăm rọi về tòa tháp Tục Dương Cốc:

- Nàng hãy ngắm nhìn xem. Có nơi nào đẹp và tráng lệ hơn Tục Dương Cốc.

Tiểu Ngọc định nhìn về phía tòa Tục Dương Cốc. Sự uy nghi tráng lệ cùng với vẻ lung linh kỳ ảo của tòa tháp Tục Dương Cốc cuốn ngay lấy nhãn quan của nàng.

Tiểu Ngọc buột miệng nói:

- Đẹp quá.

Hai người ngắm nhìn tòa tháp Tục Dương Cốc. Mãi một lúc Tiểu Ngọc mới nhỏ nhẹ nói:

- Tục Dương Cốc là nơi cư ngụ của Ma Thần tôn giá.

- Ta không biết, nhưng ta nghĩ như vậy. Chủ nhân của tòa tháp Tục Dương Cốc chỉ có thể là Ma Thần.

Tiểu Ngọc nắm tay Âu Dương Đình:

- Nhưng đến một ngày nào đó thì tòa tháp Tục Dương Cốc sẽ thuộc về Âu Dương chủ nhân.

Câu nói này của Dương Tiểu Ngọc khiến Độc Ma Âu Dương Đình thoáng rung mình. Y quay ngoắt lại đối diện với Tiểu Ngọc:

- Đừng nói càn.

Giọng nói của Âu Dương Đình vừa lạnh lùng vừa nhạt nhẽo, khiến Tiểu Ngọc cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình.

Nàng lí nhí nói:

- Dạ, Tiểu Ngọc sẽ không thế nữa.

Buông tiếng thở dài, Độc Ma Âu Dương Đình nhạt nhẽo nói:

- Đã một lần ta đã không làm tròn phận trách ma đạo với Ma Thần. Ta đâu còn hy vọng gì nghĩ đến ngày mai.

Y nói rồi dỗi mắt về tòa tháp Tục Dương Cốc. Sự im lặng và thờ ơ của Độc Ma Âu Dương Đình khiến Tiểu Ngọc cảm thấy tro tro và thừa thãi. Nàng như một chiếc bóng thừa đứng sau lưng Độc Ma Âu Dương Đình.

Tiểu Ngọc nhỏ nhẹ nói:

- Chủ nhân đứng ngắm tháp Tục Dương Cốc mãi sao. Hay để Tiểu Ngọc hầu hạ chủ nhân.

Âu Dương Đình lắc đầu:

- Ta không cần đến nàng nữa đâu.

Lời nói Độc Ma Âu Dương Đình khiến Tiểu Ngọc hụt hẫng. Nàng có cảm giác tất cả đều sụp đổ trước mặt mình.

Tiểu Ngọc miễn cưỡng nói:

- Âu Dương tôn giá không cần đến sự hầu hạ của Dương Tiểu Ngọc nữa.

- Đúng... ta không cần đến nàng nữa.

Giọng nói của Âu Dương Đình có vẻ dứt khoát và lạnh lùng khiến cho Tiểu Ngọc phải sững sờ và ngỡ ngàng.

Nhìn thẳng vào mắt nàng, Âu Dương Đình nói tiếp:

- Bốn nhân đọc được ý nghĩ trong đầu nàng. Lưới tình nhục thể của nàng chẳng ra không bắt được Âu Dương Đình đâu.

Sắc diện của Tiểu Ngọc đỏ bừng khi phải nghe câu nói này của Độc Ma Âu Dương Đình. Nàng im lặng cúi mặt nhìn xuống.

Âu Dương Đình ve cằm nhìn Tiểu Ngọc hỏi:

- Ta nói không đúng ư?

Tiểu Ngọc từ từ ngẩng lên đối nhãn với Độc Ma Âu Dương Đình:

- Âu Dương chủ nhân nói rất đúng.

Âu Dương Đình cười khẩy, rồi ôn nhu nói:

- Ta tưởng đầu nàng phủ nhận lời nói của ta, ta biết nàng định chẳng bày tình để có thể khiến ta như đã từng khiến Kim Ngạo Thiên. Mục đích của nàng cũng chỉ muốn thật nhiều Di Hồn phần mà thôi.

Âu Dương Đình đặt tay lên vai nàng:

- Mục đích của nàng ta biết. Mục đích của nàng vô hại đến ta nên ta không trừng trị nàng. Mà chỉ muốn cho nàng biết ta không phải là ủy mị lụy tình. Đã là Độc Ma Âu Dương Đình tất phải có độc tâm. Mà người có độc tâm thì không bao giờ có lụy tình.

Âu Dương Đình nói dứt câu, Tiểu Ngọc quỳ xuống trước mũi giày gã nhỏ nhẹ nói:

- Nô nữ đắc tội với chủ nhân.

Âu Dương Đình đỡ nàng đứng lên:

- Đứng lên đi.

Tiểu Ngọc miễn cưỡng nói:

- Nô nữ không dám.

- Ta cho nàng được đứng lên.

Nàng hơi cúi mặt xuống, cất giọng như hót:

- Âu Dương chủ nhân đã đọc được ý nghĩ của nô nữ, đã biết được mục đích của nô nữ nhưng không trách phạt... nô nữ hổ thẹn vô cùng. Nô nữ mong chủ nhân hành xử.

Nhìn vào mắt Tiểu Ngọc, Âu Dương Đình ôn nhu nói:

- Ta không trách phạt nàng và còn trao lại cho nàng bí thuật luyện Di Hồn tán.

Tiểu Ngọc lại còn ngạc nhiên với quyết định này của Âu Dương Đình.

Nàng sững sờ thốt:

- Chủ nhân.

Âu Dương Đình gượng cười nói:

- Đừng quá đổi ngạc nhiên như vậy.

Y đổi qua chất giọng nghiêm lạnh và khe khẽ nói với Tiểu Ngọc:

- Bốn nhân muốn nàng tuyệt đối trung thành với bốn nhân. Nếu nàng có sự trung thành sẽ có tất cả những gì nàng muốn có. Ngược lại nàng sẽ chẳng có gì cả.

- Nô nữ biết.

Tiểu Ngọc cúi mặt nhìn xuống lí nhí nói:

- Kể từ hôm nay, nô nữ sẽ không bao giờ có mục đích hay ý tưởng thất lễ với chủ nhân.

Âu Dương Đình gật đầu:

- Tốt. Giờ tỵ đêm nay, ta sẽ vào tòa tháp Tục Dương Cốc.

Một lần nữa, Dương Tiểu Ngọc phải sững sờ.

Âu Dương Đình nhìn vào mắt nàng nghiêm giọng nói:

- Ta không biết ta có quay trở ra được hay không. Hoặc trở ra khỏi Tục Dương Cốc bằng một nhân thể khác.

Độc Ma Âu Dương Đình lưỡng lự một lúc rồi lấy trong ống tay áo ra một miếng mộc bài.

Y đặt miếng mộc bài vào tay Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc, khẽ nói:

- Nàng hãy giữ lấy miếng mộc bài này, sau ngày mai không thấy ta quay trở ra thì hãy về Độc môn. Thay ta chúc vị chủ môn chủ.

Không Biết câu nói này của Âu Dương Đình tác động thế nào đến Dương Tiểu Ngọc mà khiến chân diện nàng căng thẳng tột cùng. Nàng nhìn Âu Dương Đình miễn cưỡng nói:

- Chủ nhân... nô nữ...

Âu Dương Đình khoát tay:

- Đừng nói với ta những lời khách sáo lạ thường tình của bọn tiểu nhân võ lâm giang hồ. Ta đã sắp xếp tất cả. Sự trung thành của nàng sẽ được ta hậu đãi. Ngược lại nàng phản trắc, bội phản chỉ nhận được họa kiếp diệt vong, mà chẳng nhận được bất cứ cái gì đâu. Ngay cả Di Hồn phần.

Tiểu Ngọc ôm quyền, cúi khọ người xuống:

- Nô nữ sẽ không bao giờ phản bội lại chủ nhân.
- Hãy nhớ lời ta... cho dù nàng có độc tâm như thế nào thì cũng là phận nhi nữ thường tình.

- Nô nữ biết phận của mình đối với chủ nhân.

- Biết phận thì giữ sự trung thành với ta.

- Tiểu Ngọc sẽ tuyệt đối trung thành.

Âu Dương Đình đặt tay lên vai Tiểu Ngọc. Y nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Tại sao ta chọn Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc để trao mộc bài Độc môn.

Tiểu Ngọc lí nhí nói:

- Dương Tiểu Ngọc không dám nghĩ đến điều này.
- Nàng không nghĩ đến, nhưng ta thì phải nghĩ đến. Ta trao cho nàng mộc bài độc môn bởi ta nhận ra trong nàng cũng có chữ "Độc" như ta. Chính chữ "độc" trong nàng tạo cho ta

niềm tin vào nàng. Nếu như ta không quay về thì Độc môn cũng không thể tuyệt diệt dưới sự chăm chút của Dương Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc không biết nói như thế nào để tỏ bày sự thành kính của mình đối với chủ nhân.

Âu Dương Đình ve cằm nhìn vào mắt Tiểu Ngọc:

- Ta cần sự trung thành tuyệt đối trong thời khắc này.

Độc Ma Âu Dương Đình gượng cười nói tiếp:

- Sự trung thành không thố lộ bằng lời mà phải bằng chính hành động của mình.

- Tiểu Ngọc biết mình phải làm gì để không để chủ nhân thất vọng.

Âu Dương Đình nhìn lại tòa tháp Tục Dương Cốc. Y nhạt nhẽo nói:

- Nàng có thể về thư phòng của mình được rồi.

- Chủ nhân không cần Tiểu Ngọc hầu hạ.

- Ta còn tham chứng ở sự trung thành của nàng.

Tiểu Ngọc hơi cúi người xuống:

- Tiểu Ngọc cáo từ.

Nàng nói dứt câu thối bộ dần về phía cửa.

Khi Tiểu Ngọc dợm bước ra ngoài thì bất ngờ Âu Dương Đình gọi lại:

- Khoan đã.

Tiểu Ngọc ôm quyền từ tốn nói:

- Chủ nhân chỉ giáo.

Âu Dương Đình từ từ quay mặt lại đối nhãn với nàng:

- Nếu như ta trở thành ma nhân. Nàng có còn xem ta là chủ nhân của nàng không?

- Tiểu Ngọc luôn xem người là chủ nhân của Tiểu Ngọc.

Âu Dương Đình khoát tay:

- Nàng có thể đi được rồi.

Tiểu Ngọc quay bước rời thư phòng của Âu Dương Đình. Tiểu Ngọc đi rồi, Âu Dương Đình mới nhìn lại tòa tháp Tục Dương Cốc. Y nghĩ thầm:

- “Khi đã vào trong tòa tháp Tục Dương Cốc, ta sẽ trở thành con người như thế nào nhỉ. Ta có còn là ta hay không?”

Âu Dương Đình đếm từng bước theo những bậc tam cấp cho đến khi đến ngưỡng cửa pháp Tục Dương Cốc.

Trong Tục Dương Cốc là một khung cảnh có một không hai đập vào mắt Âu Dương Đình. Một khung cảnh huy hoàng tráng lệ được tạo ra bởi vụn vụn những ngọn bạch lạp đối diện với những khung cảnh tráng lệ đó, Âu Dương Đình có cảm giác những chiếc bạch lạp kia là những con mắt đêm của cõi a tỳ địa ngục rơi vào gã. Sự liên tưởng đó khiến Âu Dương Đình không khỏi rợn người lo lắng. Trong xương sống gã xuất hiện một luồng hàn khí chạy dọc lên phía trên.

Cảm giác rờn rợn càng lúc càng lan tỏa, để rồi biến thành một thứ động lực vô hình thôi thúc Độc Ma Âu Dương Đình chỉ muốn quay bước đào thoát khỏi Tục Dương Cốc.

Y rít một luồng chân khí cố trấn định tâm thức. Mặc dù đã trấn định tâm thức, nhưng Độc Ma Âu Dương Đình vẫn không làm sao che giấu được căng thẳng lộ ra ngoài chân diện.

- Cách...

Âm thanh khô khốc đó, một cổ thạch ma quan từ dưới sàn đá Tục Dương Cốc trôi lên. Sự xuất hiện của cửa cổ thạch ma quan càng khiến cho Độc Ma Âu Dương Đình lo lắng.

Nhìn cổ thạch quan, Âu Dương Đình nhủ thầm:

- “Ma Thần muốn biến ta thành ma nhân như Lý Phi Vân ư?”

Ý đó còn động trong đầu Âu Dương Đình, thì từ phía đối diện một vòm cửa mở ra. Ma Thần vẫn vận bộ thụng y đồ ối có mũ trùm đầu bước ra.

Đôi mắt như hai hòn than hồng của Ma Thần rơi vào Âu Dương Đình.

Tiếp nhận hai luồng ma nhãn đó, tâm thức của Độc Ma Âu Dương Đình gần như bị khống chế ngay lập tức.

Ma Thần trầm giọng nói:

- Âu Dương Đình... thời khắc ma đạo đã đến, bốn tọa hỏi ngươi: Ngươi có tuyệt đối trung thành với ma đạo không?

- Âu Dương Đình tuyệt đối trung thành với ma đạo.

- Được... Ngươi tuyệt đối trung thành với ma đạo nên bốn tọa quyết định cho ngươi trở thành Ma Tôn Thiên Giả. Ngươi có đồng ý không?

Tim của Âu Dương Đình đập như trống trận. Y liền tưởng đến Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân mà miễn cưỡng hỏi:

- Dương Đình muốn hỏi tôn giá... trở thành Ma Tôn Thiên Giả, Âu Dương Đình giống như Trục Kiếm Lý Phi Vân chứ?

Ma Thần lắc đầu:

- Người sẽ không giống như Trục Kiếm Lý Phi Vân, Ma Tôn Thiên Giả hoàn toàn khác với ma nhân Trục Kiếm Lý Phi Vân chỉ là ma nhân, riêng người có thể trở thành Thiên Ma.

Âu Dương Đình ôm quyền:

- Âu Dương Đình cung thỉnh Ma Thần tôn giá chỉ giáo rõ hơn.

Ma Thần chấp tay sau lưng, nghiêm giọng nói:

- Trong ma đạo có bảy cảnh giới. Cảnh giới thứ nhất là Ma Tôn Thiên Giả, cảnh giới cuối cùng là Thiên Ma. Một khi Âu Dương Đình trở thành Thiên Ma, người sẽ làm chủ ma đạo. Làm chủ ma đạo tất có thể làm chủ cõi nhân sinh này. Chỉ có một người duy nhất người phải thuần phục.

- Người duy nhất mà Âu Dương Đình phải thuần phục là Ma Thần tôn giá.

- Đúng như vậy.

Âu Dương Đình ôm quyền từ tốn nói:

- Âu Dương Đình đã từng qui phục Ma Thần tôn giá, đâu thể nào phản lão tôn giá. Chỉ ngôn của Ma Thần tôn giá là di lệnh đối với Âu Dương Đình.

- Tốt.

Ma Thần vừa nói vừa đẩy song thủ về phía trước. Một luồng hấp kinh từ tâm trung bản thủ của Ma Thần tỏa ra, kéo dịch nắp thạch quan về phía y.

Ma Thần mở nắp thạch quan rồi, mới nghiêm giọng nói:

- Bốn Ma Thần sẽ cho Âu Dương Đình sức mạnh tối thượng ma đạo. Một sức mạnh vĩ đại và gần với một sức mạnh vĩ đại, một sức mạnh làm chủ cái ác mà không một huyền năng trên thế gian này có thể sánh bằng.

Trong khi Ma Thần thốt ra câu nói đó thì hai luồng huyết nhãn sáng hắc lên chiếu vào mắt Âu Dương Đình. Tiếp nhận hai luồng ma nhãn của Ma Thần, Âu Dương Đình không sao làm chủ được bản thân lẫn thần thức của mình. Hai luồng ma nhãn hùng hực như hay thanh bảo kiếm đỏ ối nhuộm màu xé nát thần thức Âu Dương Đình, khiến cho gã trở nên mù mẫm.

Âu Dương Đình đứng trơ ra như pho tượng tiếp nhận hai luồng huyết quang của Ma Thần. Lúc đầu Độc Ma Âu Dương Đình còn cố chế ngự thần thức của mình để kháng lại hai luồng huyết nhãn của Ma Thần, nhưng lần hồi thì cảm thấy bất lực trước hai luồng uy nhãn kia. Thần thức của Âu Dương Đình như bị hai luồng huyết nhãn Ma Thần nhào ra, cuối cùng thì y cảm thấy yếu đuối lạ thường. Cùng với sự yếu đuối trong tâm thức của mình Âu Dương Đình nhận ra có sự thay đổi trong mình.

Một sự thay đổi mà y không thể làm chủ được. Một cảm giác thay đổi mà y nao nao nó xảy đến thật nhanh.

Trong khi dụng Di Hồn Nhiếp Nhãn khắc chế thần thức của Độc Ma Âu Dương Đình, Ma Thần không ngừng nói:

- Một sức mạnh vĩ đại, gắn liền với trọng trách vĩ đại. Một sự đổi thay trong tâm thức và mãi mãi ngươi là hậu vệ và nô lệ của kẻ tái sinh ra ngươi.

Trong khi Ma Thần nói thì đôi thần nhãn của Độc Ma Âu Dương Đình từ từ sáng hẳn lên, nó tiếp thu hai luồng huyết quang từ Ma Thần tạo nên nét sinh động trong đáy mắt của Âu Dương Đình. Bất ngờ Ma Thần lột bỏ chiếc mũ trùm đầu, để Âu Dương Đình nhìn rõ chân diện của y. Đôi thần nhãn của Âu Dương Đình sáng hẳn lên. Ghi ngay lấy chân diện của Ma Thần vào hai con ngươi. Đôi thần nhãn của gã từ từ dịu hẳn xuống thì Ma Thần mới trùm chiếc mũ lên đầu che lại chân diện.

Âu Dương Đình như lấy lại được thần thức của mình. Y lắc đầu, rồi nhìn Ma Thần:

- Tôn giả... chuyện gì... chuyện gì xảy ra vừa rồi.

Ma Thần lắc đầu:

- Âu Dương tôn giả được chuẩn y của ma đạo để trở thành Thiên Ma. Đây là cơ hội để cho Độc môn của môn chủ thực hiện hoài bão phát dương quang đại làm chủ võ lâm.

Âu Dương Đình ôm quyền xá rồi nói:

- Âu Dương Đình cảm kích đa tạ trưởng tôn Ma Thần.

Ma Thần khẽ gật đầu, liền vỗ tay.

Hai ả cung nữ vận bạch y trắng toát xuất hiện. Họ có nhan sắc đúng là một bậc phi phàm siêu tuyệt nhưng chân diện lại đầm đầm như mang một lớp sáp trét qua trông vừa vô hồn, vừa vô cảm.

Hai ả cung nữ tiến đến bên Độc Ma Âu Dương Đình.

Độc Ma nhìn hai ả cung nữ. Họ đến bên gã nhỏ nhẹ nói:

- Chúng nô nữ tẩy trần cho Âu Dương Đình Độc chủ.

Không đợi Độc chủ Âu Dương Đình có đồng ý hay không. Hai ả cung nữ thân nhiên lột bỏ trang phục gã. Âu Dương Đình để mặc cho hai ả cung nữ thân nhiên lột bỏ y trang cho mình. Sau khi lột bỏ tất cả trang phục của Âu Dương Đình, họ dẫn y lại bên cổ thạch ma quan.

Âu Dương Đình nhìn vào thạch quan. Y không khỏi sửng sờ khi thấy trong cổ áo quan bằng đá toàn là máu. Máu ngập đến hơn nửa thành cổ quan.

Mùi tanh nồng của máu xốc vào khứu giác Âu Dương Đình. Đầu phải lần đầu Độc Ma Âu Dương Đình thấy máu, ngược lại y đã thường thấy máu và chạm tay vào máu, thậm chí nếm cả máu, nhưng với số máu trong cổ thạch quan, lại khiến Âu Dương Đình rùng mình.

Y nhìn lại Ma Thần.

Nhận ra ánh mắt của Độc Ma Âu Dương Đình, Ma Thần như thể đọc được ý nghĩ trong đầu Âu Dương Đình.

Ma Thần ôn nhu nói:

- Để trở thành Ma Tôn Thiên Giả, Âu Dương Đình chỉ cần có máu. Máu là sự nuôi sống mọi con người, sinh ra trong cõi đời này. Không có máu, thì sẽ trở thành một xác chết vô tâm, vô thức. Bốn Ma Thần không muốn Âu Dương Đình Độc chủ biến thành cái xác vô hồn vô thức.

Âu Dương Đình không đáp lời Ma Thần. Y nhìn lại cổ áo quan một lần nữa, hơi một chút lưỡng lự, Âu Dương Đình nghĩ thầm:

- "Ta đâu còn sự lựa chọn nào khác".

Ý niệm đó lướt qua đầu, Độc ra Âu Dương Đình bước vào cổ quan bằng đá ngập máu đến nửa thành.

Y nằm duỗi dài xuống cổ áo quan để máu ngập qua khỏi người mình. Mùi tanh nồng của máu lúc đầu làm cho Âu Dương Đình khó chịu nhưng rồi gã cũng bắt đầu quen với mùi tanh đó. Y nhìn lên trần tòa tháp Tục Dương Cốc nghĩ thầm:

- "Ta có đúng sẽ trở thành Ma Tôn Thiên Giả, có được quyền năng tối thượng như Ma Thần nói hay không, hay lại trở thành một xác chết vô hồn, vô thức".

Ý niệm đó trôi qua trong đầu Âu Dương Đình thì trong tâm thức của gã hiện lên khuôn mặt mơ hồ. Một khuôn mặt rất quen thuộc, nhưng cũng rất xa lạ, lúc đầu chỉ là một khuôn mặt hư vô mờ ảo nhưng rồi rõ dần ra, và cuối cùng khắc sâu vào trong định thức của Âu Dương Đình. Khuôn mặt đó như có quyền năng vô song bắt Âu Dương Đình. Trong bóng tối đen thẳm đó Âu Dương Đình tự nhủ với mình:

- "Âu Dương Đình... ngươi là Độc Ma... ngươi đang mang một mối hận bất công đầy thiên hạ với võ lâm bạch đạo. Toàn bộ gia quyến của ngươi đã bị võ lâm bạch đạo thảm sát... đây là cơ hội ngươi có thể trả thù võ lâm, trả hận cho gia quyến ngươi".

Y nhắm mắt lại. Trong cảm giác bị đưa xuống cõi a tỳ địa ngục thì thính nhĩ Âu Dương Đình nghe những âm thanh ùng ục như tiếng nước sôi. Đúng như vậy, máu trong cổ thạch quan đang sôi sục nhưng lại không có nhiệt năng để nung như thể pháp Âu Dương Đình.

Trong hoàn cảnh ghê rợn đó, Độc Ma Âu Dương Đình cảm nhận rõ môn một máu trong kinh mạch y và máu ngoài cổ thạch quan đang chuyển dịch cho nhau. Cơ thể Âu Dương Đình càng lúc càng căng ra hết cỡ. Kinh lạc trong nội thể những tưởng căng phồng lên chẳng biết sẽ đứt đoạn ra lúc nào. Cùng với cảm giác đó, Âu Dương Đình nhận ra sinh lực mình đang mất dần... mất dần.

Y cảm nhận được điều đó nên phải nghĩ thầm trong đầu:

- "Ta đang chết dần. Ta chẳng khác nào cành cây đang bị rút dần nhựa sống và chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi thì chẳng khác nào một cành cây mục rữa".

Âu Dương Đình nghiêng rặng, nghĩ tiếp:

- "Ta đã lầm khi bước vào cổ quan ma quỷ này... ta đã lầm... ta đã lầm".

Ma Thần lão đang biến ta thành một xác chết vô hồn, vô thức. Rồi ta sẽ giống như Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân.

Những âm thanh sùng sục vẫn đập vào thính nhĩ của Độc Ma Âu Dương Đình. Trong khi sinh lực của y càng lúc càng cạn kiệt chẳng khác nào một ngọn đèn dầu đang cạn dần và chực tắt.

Độc Ma Âu Dương Đình chực gào lên thì ngay lập tức có một luồng hàn khí khủng khiếp xâm nhập vào cơ thể gã. Tiếng thét của Độc Ma Âu Dương Đình chưa kịp bật ra hai vành môi thì như thể bị đóng băng bởi luồng hàn khí đó.

Một khối băng thạch chặn cứng miệng không để y thét được tiếng nào.

Đầu óc Độc Ma Âu Dương Đình mụ mẫm hẳn đi. Trong cảnh giới vô thức, Độc Ma Âu Dương Đình rơi tởm vào một cảnh giới hoàn toàn vô thức. Y đang ngồi trong một bồn máu đặt giữa tòa tháp Tục Dương Cốc. Chung quanh y là vô số những oan hồn vất vưởng. Những oan hồn đó nhìn y và ánh mắt thèm thuồng chẳng khác nào bầy quỷ dữ chỉ chực nhảy xổ vào xé y ra thành trăm ngàn mảnh vụn để ăn tươi nuốt sống.

Trong khi những oan hồn vất vưởng nhìn y bằng ánh mắt đói mồi thèm khát thì Độc Ma Âu Dương Đình cảm nhận mình đang khát. Một cơn khát khủng khiếp mà y chưa từng bao giờ nếm trải qua. Một cơn khát có thể biến y thành một xác chết khô mục, trong cơn khủng khiếp đó. Âu Dương Đình lại không nghĩ đến nước, mà lại suy tưởng đến máu. Chỉ có máu mới khả dĩ giúp y hóa giải được thèm khát khủng khiếp đang hành hạ mình. Y nuốt nước bọt nhưng lại chẳng có miếng nước bọt nào cả ngoài sự khô khốc và vị mằn mặn.

Thần thức của một con người bị nhũn ra bởi cơn khát quái gở, và Âu Dương Đình mơ hồ, buột miệng nói:

- Máu... máu...

Một vòi máu nóng đỏ ối từ trong cội hư vô trút thẳng xuống thể pháp của Âu Dương Đình. Như một kẻ khát máu cùng cực. Âu Dương Đình há họng hứng lấy vòi máu đó. Máu xối xả trút vào miệng Âu Dương Đình cũng là lúc y cảm nhận một luồng sinh khí mới, trút vào cơ thể mình.

Một cảm giác ngây ngất say sưa lan tỏa khắp tâm thức lẫn thể pháp của Độc Ma Âu Dương Đình.

- o O o -